

1

*'k Was ooit Apollo
Nu een rat in 't Labyrint
Stuur hulp. En cronuts.*

Nee.
Ik weiger dit deel van mijn verhaal te vertellen. Het was de deprimerendste, vernederendste, afschuwelijkste week van mijn meer dan vierduizendjarige leven. Tragedie. Ramspoed. Hartzeer. Ik ga er niks over zeggen.

Waarom ben je er nog? Ga weg!

Maar helaas, ik heb waarschijnlijk geen keus. Als onderdeel van mijn straf verwacht Zeus ongetwijfeld dat ik je het verhaal vertel.

Het is niet genoeg dat hij mij, de ooit goddelijke Apollo, heeft veranderd in een sterfelijke tiener met jeugdpuisten, vetrollen en de alias Lester Papadopoulos. Het is niet genoeg dat hij me op een gevaarlijke queeste heeft gestuurd om vijf machtige eeuwenoude orakels uit de klauwen van een drietal boosaardige Romeinse keizers te bevrijden. Het is zelfs niet genoeg dat hij mij, zijn ooit favoriete zoon, tot slaaf heeft gemaakt van een pushy halfgoddelijke twaalfjarige, Meg genaamd!

Als klap op de vuurpijl wil Zeus dat ik mijn schande opteken voor het nageslacht.

Het zij zo. Maar ik heb je gewaarschuwd. Op deze bladzijden staat je niets dan ellende te wachten.

Waar moet ik beginnen?

Met Grover en Meg, natuurlijk.

Twee dagen lang hadden we door het Labyrint gereisd – door poelen van duisternis en langs meren van gif, door shopping-malls met alleen maar discountwinkels met Halloweenartikelen en twijfelachtige Chinese eetstalletjes.

Het Labyrint kon een verwarrende plek zijn. Als een web van haarvaten onder de huid van de sterfelijke wereld verbond het kelders, riolen en vergeten tunnels over de hele aardbol, ongeacht de wetten van tijd en ruimte. Je kon het Labyrint betreden via een mangat in Rome, drie meter lopen, een deur opendoen – en je stond in een trainingskamp voor clowns in Buffalo in Minnesota. (Niet naar vragen, alsjeblieft. Het was een traumatische ervaring.)

Het liefst had ik het hele Labyrint vermeden. Jammer genoeg was de voorspelling die we in Indiana hadden gekregen heel expliciet geweest: *Door doolhof zwart naar 't schroeiend hete oord. Joepie! Gespleten gids, slechts hij weet hoe te gaan.*

Behalve dat onze spleethoevige gids, de sater Grover Underwood, geen idee had hoe te gaan.

‘Je bent verdwaald,’ zei ik voor de veertigste keer.

‘Nietes!’ sputterde hij tegen.

Hij draafde verder in zijn baggy jeans en groene geknoopverfde t-shirt, zijn geitenhoeven zikkend in zijn speciaal aangepaste New Balance 520's. Zijn krullen gingen schuil onder een rode gebreide muts. Ik had geen idee waarom hij dacht er met deze vermomming meer als een mens uit te zien. De stompjes van zijn hoorns waren duidelijk zichtbaar onder de muts. Zijn schoenen schoten meerdere keren per dag van zijn hoeven, en ik kreeg er genoeg van om zijn sneaker-retriever te zijn.

Bij een τ -splitsing in de gang bleef hij staan. Aan weerszijden verdwenen ruwe stenen muren de duisternis in. Grover trok aan zijn vlassige sik.

‘Nou?’ vroeg Meg.

Grover kromp ineem. Net als ik had hij al snel een angst ontwikkeld voor Megs ongenoegen.

Niet dat Meg McCaffrey er angstaanjagend uitzag. Ze was klein voor haar leeftijd en droeg stoplichtkleurige kleren: groene jurk, gele legging, rode baskets – allemaal gescheurd en smerig vanwege het eindeloos door nauwe tunnels kruipen. In haar donkere pagekapsel zaten spinnenwebben. De glazen van haar vlinderbril waren zo groezelig dat ik me niet kon voorstellen dat ze nog iets zag. Al met al leek ze meer op een kleuter die ternauwernood een heftig speelplaatsgevecht om een autobandschommel had overleefd.

Grover wees naar de rechtertunnel. ‘Ik... ik ben er vrij zeker van dat Palm Springs die kant uit is.’

‘Vrij zeker?’ vroeg Meg. ‘Net als vorige keer, toen we een badkamer in liepen en een cycloop verrasten terwijl hij op de wc zat?’

‘Dat was niet mijn schuld!’ zei Grover verontwaardigd. ‘Trouwens, die kant uit rúíkt goed. Naar... cactussen.’

Meg stak haar neus de lucht in. ‘Ik ruik geen cactussen.’

‘Meg,’ zei ik, ‘de sater wordt verondersteld onze gids te zijn. We zullen op zijn advies moeten varen.’

Grover snoof. ‘Je wordt bedankt voor de motie van vertrouwen. Als ik je eraan mag herinneren: ik heb er niet om gevraagd om op magische wijze het halve land door gezapt te worden en wakker te worden tussen de tomaten in een daktuin in Indianapolis!’

Dappere woorden, maar ondertussen hield hij de twee ringen aan Megs middelvingers scherp in het oog, misschien uit angst dat ze haar gouden *scimitars* zou ontbieden en geitenkebab van hem zou maken.

Vanaf het moment dat hij hoorde dat Meg een dochter van Demeter was, de godin van de gewassen, had Grover Underwood meer ontzag getoond voor haar dan voor mij, een voormalige Olympische godheid. Het was oneerlijk verdeeld in het leven.

Meg ging met een hand langs haar neus. ‘Best. Ik had gewoon niet gedacht dat we twee dagen hierbeneden zouden rondlopen. De nieuwe maan is al...’

‘Over drie dagen,’ onderbrak ik haar. ‘Dat weten we.’

Misschien was ik te kortaf, maar ik hoefde niet herinnerd te worden aan het andere deel van de voorspelling. Terwijl wij naar het zuiden reisden om het volgende orakel te vinden, vloog onze vriend Leo Valdez als een waanzinnige op zijn bronzen draak naar Kamp Jupiter, het Romeinse trainingskamp voor halfgoden in Noord-Californië, om ze te waarschuwen voor het vuur, de dood en de rampspoed die hun blijkbaar met nieuwe maan te wachten stonden.

Ik probeerde iets aardiger te klinken. ‘We moeten erop vertrouwen dat Leo en de Romeinen aankunnen wat er in het noorden te gebeuren staat. Wij hebben onze eigen opdracht.’

‘En onze eigen vuren.’ Grover zuchtte.

‘Dat wil zeggen?’ vroeg Meg.

Net als de rest van de afgelopen twee dagen antwoordde Grover ontwijkend. ‘Daar kunnen we het beter niet over hebben... hier.’

Hij keek zenuwachtig om zich heen alsof de muren oren hadden, wat een reële mogelijkheid was. Het Labyrint was een levende structuur. Te oordelen naar de geuren die ons uit sommige gangen tegemoetkwamen, moest het op z'n minst een darmkanaal hebben.

Grover krabde zijn ribben. ‘Ik zal proberen te zorgen dat we er snel zijn,’ beloofde hij. ‘Maar het Labyrint heeft een eigen wil. De vorige keer dat ik er was, met Percy...’

Er verscheen een weemoedige blik in zijn ogen, zoals wel vaker als hij zinspeelde op zijn oude avonturen met zijn beste vriend, Percy Jackson. Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Percy was een handige halfgod om bij je te hebben. Helaas liet hij zich minder makkelijk tussen de tomatenplanten ontbieden dan onze satervriend.

Ik legde een hand op Grovers schouder. ‘We weten dat je je best doet. Kom, we gaan verder. En als je tijdens het volgen van je cactusspoor je neusgaten zou kunnen openhouden voor een ontbijt – koffie met ahorn-limoencronuts bijvoorbeeld – zou dat geweldig zijn.’

We volgden onze gids de rechtertunnel in.

Weldra was de tunnel zo smal en laag geworden dat we achter elkaar aan moesten hurken en kruipen. Ik bleef in het midden, de veiligste plek. Dat vind je misschien niet erg dapper, maar Grover was een Heer van de Wildernis, een lid van de gezaghebbende Raad der Spleethoevige Ouderlingen van de saters. Hij beschikte blijkbaar over bijzondere vermogens, al had ik hem die nog niet zien gebruiken. Wat Meg betrof, zij kon niet alleen tweehandig aanvallen met haar gouden scimitars, maar ook verbaazingwekkende dingen doen met zakjes zaad, waarvan ze een voorraad had ingeslagen in Indianapolis.

Ik daarentegen was met de dag zwakker en weerlozer geworden. Sinds ons gevecht met keizer Commodus, die ik met een flits goddelijk licht had verblind, had ik zelfs niet meer het kleinste beetje van mijn eerdere goddelijk macht kunnen ontbieden. Mijn vingers bewogen zich traag over de fretten van mijn combat-ukelele. Mijn boogschietkunst was nog verder achteruitgegaan. Ik had zelfs die cycloop op de wc gemist. (Ik weet niet wie van ons zich het meest had geschaamd.) Tegelijkertijd waren de visioenen die me soms verlamden veelvuldiger en heviger geworden.

Ik had mijn zorgen niet gedeeld met mijn vrienden. Nog niet.

Ik wilde geloven dat mijn vermogens zich gewoon aan het heropladden waren. Onze beproevingen in Indianapolis waren me tenslotte bijna fataal geworden.

Maar er was een andere mogelijkheid. Ik was in januari van Olympus gevallen en in Manhattan neergestort in een afvalcontainer. Het was nu maart. Dat betekende dat ik onderhand zo'n twee maanden mens was. Het was mogelijk dat hoe langer ik sterfelijk bleef, hoe zwakker ik zou worden, en hoe moeilijker het zou zijn om terug te keren naar mijn goddelijke staat.

Was dat de vorige twee keer dat Zeus me naar aarde had verbannen ook gebeurd? Ik kon het me niet herinneren. Op sommige dagen kon ik me zelfs de smaak van ambrozijn niet meer herinneren, of de namen van de paarden van mijn zonnwagen, of het gezicht van mijn tweelingzus, Artemis. (Normaal gesproken zou ik hebben gezegd dat dat een zegen was, me mijn zusters gezicht niet herinneren, maar ik miste haar verschrikkelijk. Waag het niet dat tegen haar te zeggen.)

We kropen de gang door, terwijl de magische Pijl van Dodona als een telefoon in de trilstand in mijn pijlkoker gonsde, alsof hij wilde dat ik hem eruit haalde en om advies vroeg.

Ik probeerde het te negeren.

De laatste paar keer dat ik de pijl om hulp had gevraagd, was zijn advies nutteloos geweest. Erger nog, het was nutteloos geweest in shakespeareaanse stijl en zo doorspekt met 'ge', 'voorwaar' en 'waarlijk' dat ik er onwel van was geworden. Ik had al nooit veel opgehad met de jaren negentig. (En dan bedoel ik die van de zestiende eeuw.) Misschien kon ik met de pijl praten wanneer we in Palm Springs waren. Als we in Palm Springs kwamen...

Grover bleef bij een volgende τ -splitsing staan.

Hij snoof naar rechts, en toen naar links. Zijn neus trilde als die van een konijn dat zojuist een hond had geroken.

Plotseling schreeuwde hij: 'Terug!' en gooide zichzelf in zijn

achteruit. De gang was zo krap dat hij in mijn schoot tuimelde, waardoor ik in Megs schoot tuimelde, die met een verraste grom onzacht op haar achterwerk neerkwam. Voordat ik me kon beklagen over het feit dat ik niet aan groepsmassages doe, plopten mijn oren. Al het vocht werd uit de lucht gezogen. Er golfde een bijtende geur over me heen – als van vers asfalt op een snelweg in Arizona – en voor ons trok bulderend een geel vuur door de gang, een oplaaiing van pure hitte die net zo plotseling weer was verdwenen.

Mijn oren knetterden... mogelijk door het kokende bloed in mijn hoofd. Mijn mond was zo droog dat slikken onmogelijk was. Ik kon niet zeggen of ik oncontroleerbaar trilde of dat we het alle drie deden.

‘W-wat was dat?’ Ik vroeg me af waarom mijn eerste impuls was geweest om ‘wie’ te zeggen. Er was iets afgrijselijk bekends geweest aan die uitbarsting. In de bittere rook die er nog hing meende ik de stank van haat, frustratie en honger te herkennen.

Grovers rode muts dampte. Hij rook naar geschroeid geitenhaar. ‘Het betekent dat we in de buurt zijn,’ antwoordde hij zwakjes. ‘We moeten opschieten.’

‘Zoals ik de hele tijd al zeg,’ gromde Meg. ‘Ga van me af.’ Ze gaf me een knietje in mijn achterwerk.

Ik kwam moeizaam overeind, voor zover dat ging in de nauwe gang. Nu het vuur verdwenen was, voelde mijn huid klam. In de gang voor ons heerste duisternis en stilte, alsof hij onmogelijk een monding van hellevuur had kunnen zijn, maar ik had lang genoeg in de zonnewagen gereden om de hitte van vlammen te kunnen inschatten. Als die uitbarsting ons had geraakt, zouden we tot plasma zijn geïoniseerd.

‘We moeten naar links,’ besloot Grover.

‘Eh,’ zei ik, ‘links is de kant waar het vuur vandaan kwam.’

‘Het is ook de kortste weg.’

‘Wat dacht je van omkeren?’ opperde Meg.

‘Jongens, we zijn vlakbij,’ hield Grover vol. ‘Ik vóél het. Maar we zitten nu ook in zijn deel van de doolhof. Als we niet opschieten...’

Krij-ij!

Het geluid echode door de gang achter ons. Ik had graag geloofd dat het een van die mechanische geluiden was die het Labyrint vaak maakte: de roestige scharnieren van een metalen deur, of een mechanisch speeltje uit de Halloweendiscountshop dat een bodemloze afgrond in rolde. Maar de uitdrukking op Grovers gezicht bevestigde mijn vermoeden: het geluid was de kreet van een levend wezen.

KRIJ-IJS! De tweede kreet klonk kwaaier, en een stuk dichterbij.

Het beviel me niet dat Grover had gezegd dat we ‘in zijn deel van de doolhof’ waren. Over wiens ‘zijn’ had hij het? Ik had geen zin om een gang met snelkookfunctie in te rennen, maar anderszijds joeg die kreet achter ons me ook doodsangsten aan.

‘Rennen,’ zei Meg.

‘Rennen,’ stemde Grover in.

We gingen halsoverkop de linkergang in. Het enige lichtpuntje was dat hij ietsje breder was, waardoor we met meer elleboogruimte voor ons leven konden rennen. Bij de volgende kruising gingen we weer links, en toen meteen weer rechts. We sprongen een afgrond in, klommen een trap op en raceten de volgende gang door, maar het schepsel achter ons leek geen enkele moeite te hebben onze geur te volgen.

KRIJ-IJS! schreeuwde het vanuit de duisternis.

Ik kende dat geluid, maar mijn gebrekkige menselijke geheugen kon het niet plaatsen. Een of ander vliegend schepsel. Niet iets schattigs als een parkiet of een kaketoe. Iets uit de helse regionen – gevaarlijk, bloeddorstig, heel slechtgehumeurd.

We kwamen in een ronde ruimte, als de bodem van een reusachtige put. Een smalle hellingbaan liep als een wenteltrap langs

de ruwe bakstenen muur omhoog. Ik kon niet zien wat er zich bovenin bevond. Ik zag geen andere uitgangen.

KRIJ-IJS!

De kreet kraste over mijn gehoorbeentjes. Het gefladder van vleugels weergalmde in de gang achter ons – of hoorde ik meerdere vogels? Verplaatsten die dingen zich per zwerm? Ik had er eerder mee te maken gehad. Ik zou het moeten weten, verdraaid nog aan toe!

‘Wat nu?’ vroeg Meg. ‘Omhoog?’

Grover staaarde met openhangende mond naar de schemering boven ons. ‘Dit klopt niet. Dit zou hier niet moeten zijn.’

‘Grover!’ zei Meg. ‘Omhoog of niet?’

‘Ja, omhoog!’ piepte hij. ‘De hoogte in is altijd goed!’

‘Nee,’ zei ik, terwijl de haartjes in mijn nek van angst overeind kwamen. ‘Dat redden we niet. We moeten die gang blokkeren.’

Meg fronste. ‘Maar...’

‘Doe iets met planten!’ schreeuwde ik. ‘Snel!’

Eén ding moet ik Meg nageven: als je je groen magisch verzorgd wilt hebben, dan moet je haar hebben. Ze diepte een pakje met zaad op uit een de vakken van haar tuiniergordel, scheurde het open en gooide de inhoud de tunnel in.

Grover haalde zijn panfluit tevoorschijn. Terwijl Meg met een van concentratie vertrokken gezicht voor de zaadjes neerknielde, zette hij een levendige jig in om de groei te bevorderen.

De Heer der Wildernis en de dochter van Demeter vormden een geweldig tuinierduo. De zaadjes botten uit tot tomatenplanten. De snelgroeiende stengels strengelden zich voor de tunnelopening in elkaar. De bladeren ontvouwdend zich in razend tempo. Tomaten zwollen op tot vuistgrote vruchten. De tunnel was bijna dicht toen een donkere gevederde gedaante door een gat in het weefsel heen brak.

Klauwen schampten mijn linkerwang en misten ternauwernood mijn oog toen de vogel langs me heen vloog. Hij beschreef

trionfantelijk krijsend een cirkel door de ruimte en nam toen drie meter boven ons op de hellingbaan plaats, vanwaar hij met zijn ronde goudkleurige ogen als zoeklichten op ons neerkeek.

Een uil? Nee, hij was twee keer zo groot als Athena's grootste exemplaren. Zijn zwarte verenkleed glinsterde als obsidiaan. Hij tilde een leerachtige rode poot op, opende zijn goudkleurige bek en likte het bloed van zijn klauwen – mijn bloed.

Mijn zicht werd wazig. Mijn knieën werden van rubber. Ik was me vaag bewust van andere geluiden die uit de tunnel kwamen – gefrustreerd gekrijs en fladderende vleugels van nog meer demonvogels die door de tomatenplanten heen probeerden te breken.

Meg verscheen aan mijn zijde, haar scimitars blikkend in haar handen, haar ogen strak op de grote donkere vogel boven ons gericht. 'Apollo, gaat het?'

'Strix,' zei ik, toen de naam uit de spelonken van mijn krachteloze sterfelijke geest oprees. 'Dat ding is een strix.'

'Hoe doden we het?' vroeg Meg. Altijd pragmatisch, die meid.

Ik raakte de schrammen op mijn gezicht aan. Ik kon mijn wang noch mijn vingers voelen. 'Ja, dat kan een probleem zijn.'

Grover gilte toen de striges in de tunnel zich luid krijsend tegen de planten aan wierpen. 'Jongens, er proberen er nog een stuk of zeven binnen te komen. Die tomaten gaan het niet houden.'

'Apollo, geef nu antwoord,' beval Meg me. 'Wat moet ik doen?'

Ik wilde gehoorzamen. Echt. Maar het lukte me niet om woorden te vormen. Het was alsof Hephaistos zojuist een van zijn beroemde tandextracties bij me had uitgevoerd en ik nog onder invloed was van zijn giechelnectar.

'Als je de v-vogel doodt, raak je vervloekt,' wist ik uiteindelijk uit te brengen.

'En als ik hem niet dood?' vroeg Meg.

'O, d-dan rijt-ie je open, drinkt je bloed en eet je vlees.' Ik grin-

nikte, ook al had ik het gevoel dat ik niet iets grappigs had gezegd. ‘En laat je ook niet krassen door een strix. Dan verlamt-ie je!’

Bij wijze van demonstratie viel ik zijwaarts neer.

Boven ons spreidde de strix zijn vleugels en dook omlaag.